

Na druhý deň, keď Barborka otvorila oči, v dome už bolo rušno. Rýchlo! Barborka vyskočila z postele, zvedavá, čo sa to tam deje. Rýchlo! Takmer bežala dolu schodmi. Zacítila vôňu kávy, horúcej čokolády a chrumkavých hriankov.

„Barborka!“ zavolať na ňu starý ocko, keď ju zbadal. „Pod’ sa pozrieť... Mám pre teba darček!“

„Čo to je?“ začudovala sa Barborka.

„Hádaj!“

O čom to rozpráva starý ocko? rozmýšľala. A prečo je taký natešený z jej darčeka?

Bábika to celkom určite nie je...

Žeby veľký traktor, po akom tak nevýslovne túžila včera?

Samozrejme, že nie! Ale aký bol pekný, červený, aj s prívesom!

Zrazu Barborke napadlo, prečo je starý ocko taký rozradostený.
„Baranček! Už sa narodil!“ zvolala a opreteký utekala
do ovčince.

„A ten baranček je tvoj!“
„No mamička a ocko nikdy nebudú súhlasiť s tým, aby sme mali
v dome barana.“

„Netráp sa. Baranček ostane tu. A ty sem budeš často chodievať, aby si videla, ako rastie. Aké mu chceš dať meno?“

„Klbôčko. A vieš čo, starý ocko? Naučím sa štrikovať. Z Klbôčkovej vlny budem pliesť pulóvre, čiapky, šály...“